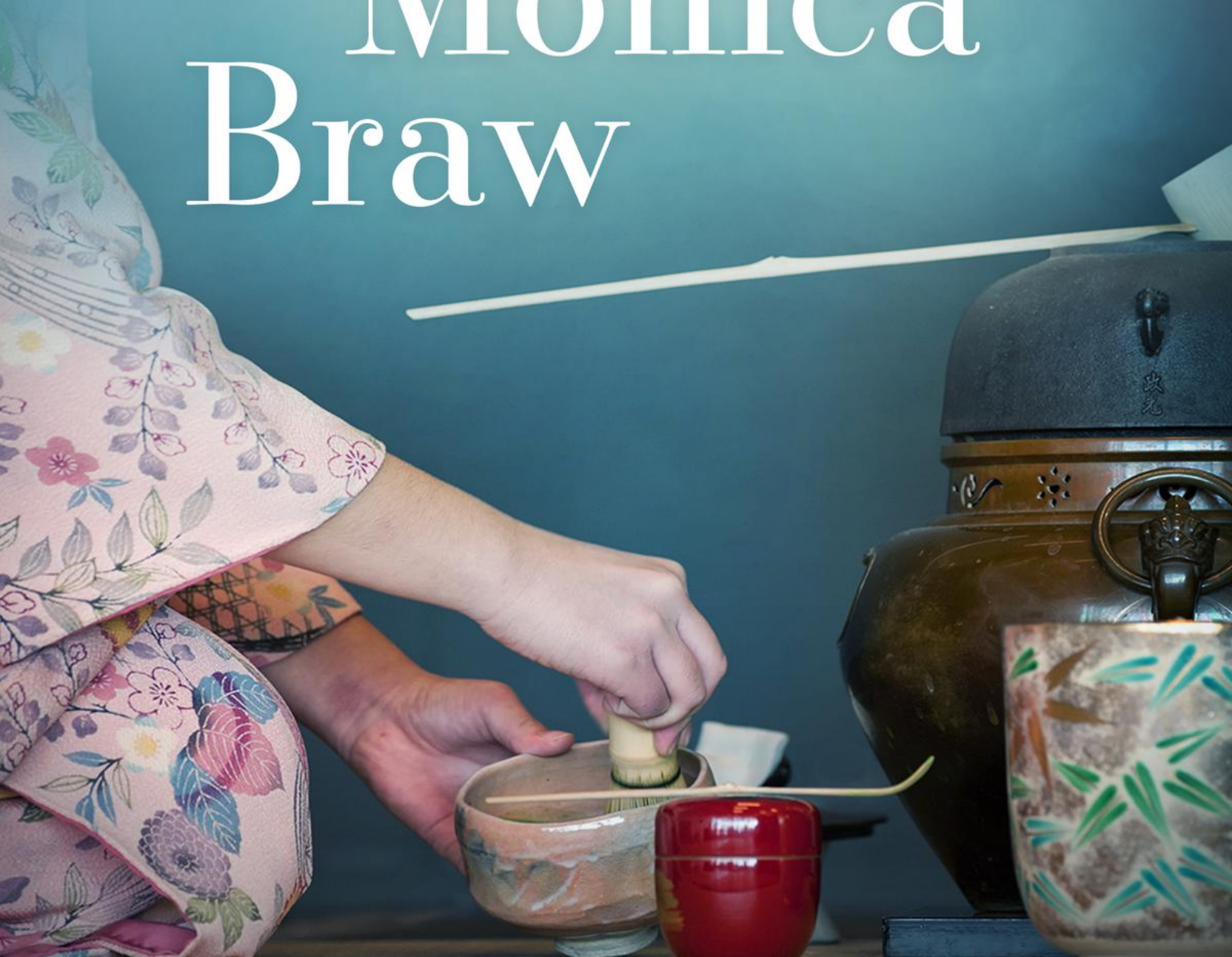
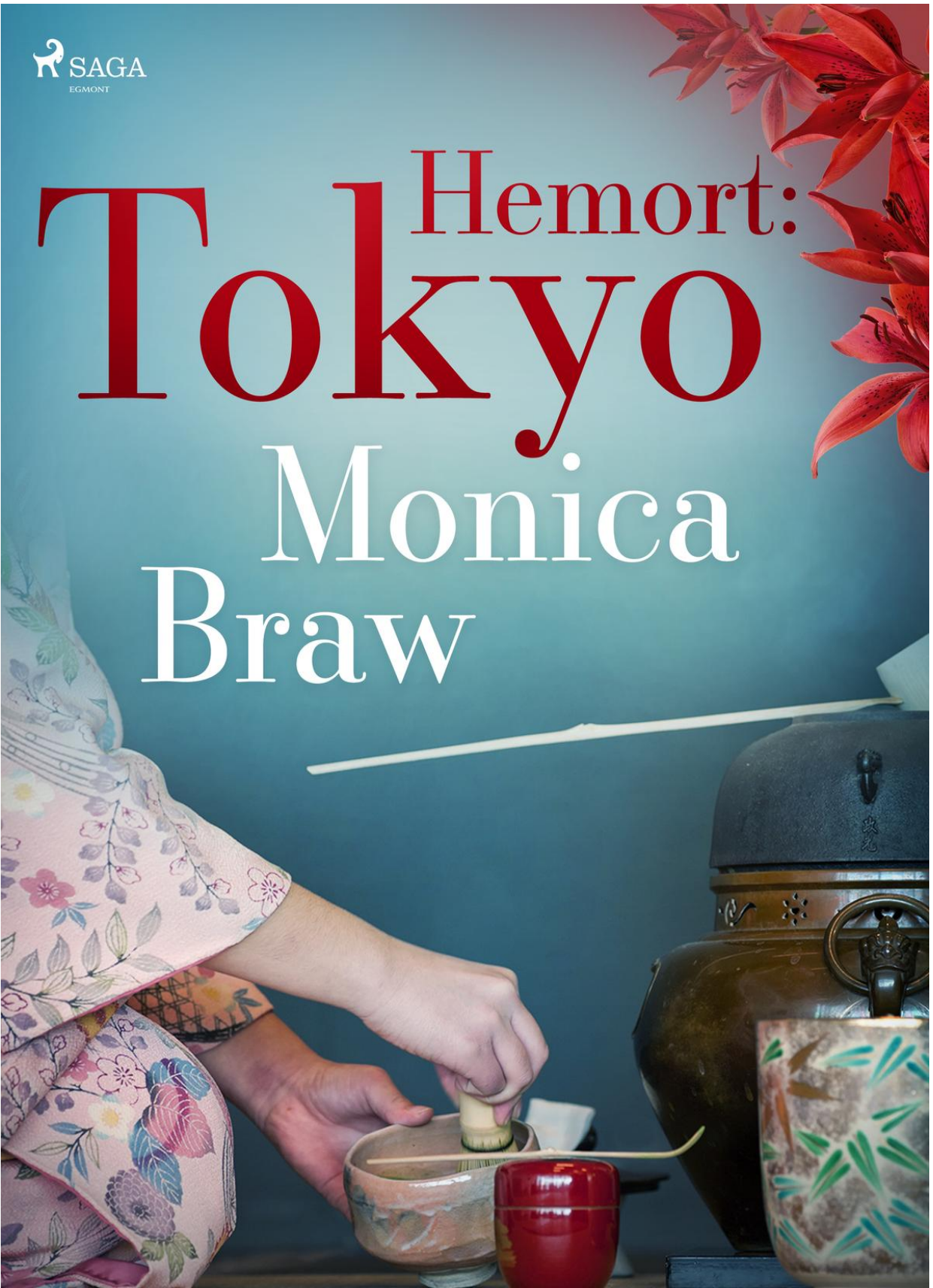

Hemort: Tokyo Monica Braw

Hemort: Tokyo Monica Braw

Monica Braw

Hemort: Tokyo

Saga

Hemort: Tokyo

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1988, 2019 Monica Braw och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726182811

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Tillägnas minnet av Lafcadio Hearn

Bildtexter sidan 151

MIN GATA

Till den gata där jag bor kommer man bara för att ta en genväg, för att sova eller för att begravas. Katter kommer hit för att äta middag.

Innan tempelklockan ens hunnit slå sex på kvällen, sitter de uppradade på murarna, tåligt väntande. Där är de tigerrandiga, de svart-och-vita, de fläckiga, de svanslösa och den med sneda öron. De kommer aldrig för sent. De kommer just som odenmännen, en på var sin sida gatan, drar fram sina kärror som stått parkerade sedan igår natt. Det är tråkärror på två hjul, och de drar själva, som dragdjur. Men de drar inte långt, bara ned till Shinagawa-stationen fem minuter bort. Och då för de med sig dofter, som få kan motstå sent en kväll efter för mycket risvin på väg hem till en hustru, som väntat alltför länge med middagsmaten.

Men först ska förberedelserna göras. Omsorgsfullt tänds kolelden under den stora långpannan. Vatten hämtas från den alltid översvämmade kranen i Takanawa-parken. Två blå plastspannar per man; katterna ser intresserat på som väntade de sig att någon gång också de få nytta av kunskapen om hur man lagar oden. I sommarkvällen håller de sig på sina murar. Den redan mörka vinterkvällen drar de sig närmare, men inte så nära att det skulle verka påfluet. De vet.

Nu öser oden-mannen vatten i den långa pannan och blandar upp det med soja, mild vinäger och lite risvin. Han fläktar med en gammal svedd solfjäder på tråkolen. Katterna rör ofrivilligt svansspetsarna. Nu börjar det

bubbla. Nu bubblar det, nu får det inte koka, bara stå på gränsen till att sjuda. Ah, nu är det dags för äggen, den redan oljefriterade sojabönspuddingen, de små fiskmjölskorvarna, sjögräspaketen och havsgurkan. Omständligt görs burkarna med skarp senap och sju sorters kryddor klara och nudlarna i hårda kringlor, som bara löses upp i kokande vatten just före måltiden, staplas upp.

Med vad angår det katterna! Nudlarna! Det blir först senare, där nere vid stationen, när de länge sedan gett sig ut i egna ärenden. Nu, efter havsgurkan, är det deras tur. Alls inte tveksamt utan målmedvetet hoppar de ner och går mot hinken. Det ryker inbjudande från vagnen och från dess lilla tak vajar en röd papperslykta i den svaga kvällsbrisen. Inget kunde vara katterna mer likgiltigt. Den blåa hinken. Oden-mannen sticker ner sin hand och strax kommer den upp igen med ett mångarmat, sugkoppsförsett vidunder, dött men färskt, en bläckfisk. Med snabba snitt skär han upp de hoprullade tentaklerna och för varje ny får en katt en yttersta spets, en svagt lilafärgad tingest med mjällt vitt kött, en varje aftons lyxsupé. Det surrar som av syrsor kring de nöjda katterna och när allt har tagit slut och oden-mannen röker en sista cigarett putsar de pälsen.

Det är en stund av mättnad, själslig, kroppslig, före nattens värv.

Till min gata hörs inte bruset från tiotusentals bilar, som varje dag rusar fram där på väg mellan Tokyos centrum och Yokohama. På min gata syns luften så klar som i den väldiga slottspark, som en gång var för prinsar men nu hugsvalar lyxgäster på Takanawa Prince Hotel. Två minuters promenad under tårpilar utplånar genomfartsleden. Men så är också tårpilarna många och deras hår släpar i asfalten. Två gånger om året kommer trädgårdsmästare och tunnar ut deras trassliga grenar och

man fylls av vemod över deras kvarvarande spret. I januari skulle det väl ändå inte vara nödvändigt, tänker den som intet vet om tuktan. Men strax har man glömt det, för snart spirar den bleka grönskan på nytt, och som belöning för den korta vinter man ändå utstått slingrar sig en av grenarna vänsällt kring ett svart körsbärsträd, som en dag oförbehållsamt slår ut i överflöd av blekt skär blom.

Därunder står en rad med taxibilar. Alla har små neonskyltar med "Ledigt" på i framrutan. Men ingenstans står chaufförerna att se. Man går närmare, man lutar sig fram, man kikar in på de nystärkta vita sätesöverdragen - och man drar sig snabbt tillbaka. Inte för att det skulle behövas. Chauffören har ingenting märkt. Han ligger där så stilla med ryggstödet nerfällt, de vita vantarna han kör i ordentligt bredvid sig och hustruns matlåda hoppackad och tom. Han sover. Han sover djupt som bara den som sedan barnsben lärt sig sova var som helst, här och nu, kan sova. Motorn surrar sakta. Sömnen är obevisbar, i alla fall för den arbetsgivare som räknar arbetstid i förbrukat bränsle. Inget stör under tårpilarna.

Men ibland står det stora handskrivna plakat nere vid genomfartsleden. De är placerade med jämna mellanrum ända bort till Shinagawa-stationen. På min dörr ringer en mörkklädd ung man och ber på förhand om ursäkt för att eftermiddagen under några timmar kan komma att bli störande. Det är begravning i Tozenji.

Svarta, glänsande bilar kör fram, dirigerade av flera unga män i svart. Tempelporten har slagits upp på vid gavel och gruset knastrar under dem som långsamt vandrar mellan vinterns blommande kameliehäckar. Ett sakta porlande från en källa, ett milt leende från Kannon, barmhärtighetens gudom, och de är framme vid de åt sidan skjutna rispappersdörrarna. Den stora järngrinden, som annars inte ens öppnas på nyårsnatten, har dragits från.

Svarta skor flockas vid trappans fot. De sörjande tassar vidare i strumplästen.

Därinne ska de sitta med benen vikta under sig, de äldre med platta lår och uttänjda benmuskler, väl vanda, de yngre, stol- och sänggenerationen, med alltmer domnande fötter. Präster ska läsa texter med entonig röst och bara emellanåt, om det vill sig väl, med emfas slå en trumpinne mot en bronsklocka. Människan är ju svag och benägen till sömn och buddhorna upptagna, det måste man räkna med och vidtaga åtgärder mot.

Kanhända ska någon snegla ut mot den trädgård som en gång glädde Storbritanniens första sändebud, när han i brist på hotell, som andra resenärer placerades här i ett tempel. Då var det 1863. Men karporna är, påstås det, månghundraåriga. De simmar lojt i den klara sjön som kanske är bottenlös, vem vet? Dess korta strand bjuder nya landskap varje meter, än ett knoppande plommonträd, än en vassrugge, än en stenig, öde plätt. Och, där borta, en halvt sjunken eka, ett memento mori. På sluttningen upp mot verkligheten där bakom skyddande cedrar finns det, försäkrar mig en grannfru en het sommardag, gott om ormar, sådana som den gröna, meterlånga som en dag solade sig framför min dörr. Och någonstans här under rusar tunnelbanan fram. I det nybyggda våningshuset där borta med terrasser och centralvärme – en sådan lyx – står ännu lägenheter tomma för att huset darrar varje gång, så där var femte minut, ett tåg rusar fram undertill.

Men det vet vi andra inget om, vi som ser skymningen djupna över dess rosa väggar, vi som väntar på tempelklockans maning till ro varje morgon och varje kväll på slaget sex. Katterna väntar på odenmannens timme, zenbuddhisterna på morgonmeditationens stund vid sjön med vattrad yta. Det enda som stör oss är skolflickors fnitter, när de skyndar förbi på sin genväg med helveckade

kjolar och sjömansblusar, vita sockor och svarta skor och håret i reglementsenligt korta flätor. Nu kommer de strax till det hörn där de måste sätta upp luggen med spännen. Ingen får ha lugg i deras skola oeh alla har det förstås. Vilket fnitter varje morgon när de stannar där på hörnet för att fästa det motsträviga, hästtageltjocka håret! Och vilka tjut när det på eftermiddagen, just där, igen kan släppas fritt!

Sedan tystnar min gata. Först när jag tar den lilla promenaden ner mot genomfartsleden och ser mot vänster vet jag säkert var jag är. Där står Tokyo Tower, denna stads Eiffeltorn. Tokyo. Det är här jag bor.